

ning, at det baade kan betyde „et større Fartøi“ og „en Vaad“. Det tror jeg ikke. Jeg tror, at det udtryffeligt blev udtalt ved 1ste Behandling, at, ved et „Skib“ kunde man aldrig forstaa en „Vaad“, hoorimod et „Fartøi“ kunde være alt muligt, ogsaa en „Vaad“. Jeg tror, at de Herrer af Marinen, som fiddede her i Thinget, ville give mig Ret i, at, naar man siger, at der ved „Skib“ i denne Lov skal forstaaes „ethvert Fartøi“, saa behøver man ikke at tilføie „ogsaa Vaade“, fordi det følger af sig selv, at et „Fartøi“ kan ogsaa være en „Vaad“. Dette er nu imidlertid mindre væsentligt. Endelig opfasteede jeg det Spørgsmaal, om der, naar der i § 3 staar, at der u. a. maa landsættes Personer, derved skulde forstaaes Passagererne alene eller alle Ombordværende, og der blev da dertil svaret, navnlig af den høitærede Justitsminister, at der selvfølgelig derved maatte forstaaes alle Ombordværende. Men i saa Fald kommer der naturligvis en Uklarhed tilstede, thi naar Ingen maa komme i Land, hvem skal saa gjøre Anmeldelsen? Den ærede Ordfører mente jo rigtignok, at Skipperen i Reglen ikke behøvede at gaa i Land, fordi Lodbvæsenet nok vilde komme ud til ham, men selv affet fra det Mistke deri, saa tror jeg rigtignok, at dette paa ingen Maade vil være Tilfældet. Man kan jo ikke se paa et Skib, der kommer seilende, om det kommer fra en udenlandsk eller fra en indenrigsk Havn. Lodbvæsenet forholder sig derfor aldeles roligt, indtil Skipperen melder sig paa Lodbkontoret, saa i den Henseende tror jeg nok, at der maa gjøres en Forandring. Naar jeg dernæst skal gaa nærmere ind paa Indholdet af Paragrafen i formel Henseende, saa vil jeg blot gjøre den Bemærkning — Paragrafen er jo tagen ordret efter Kommissionens Betænkning og er altsaa Kommissionens Arbejde — at det ikke forekommer mig heldigt, naar Skibet paa en Maade indføres som den handlende Person. Der staar: „Intet Skib maa landsætte Personer“ — det er ikke Skibet, som landsætter Personer — „forinden det har anmeldt sig i Kjøbstæderne hos den, som“ osv. Et Skib kan ikke anmeldte, det maa aabenbart være Skibsføreren. Det er denne formelle Bemærkning, hvorved jeg nærmest ønsker at motivere mit Endringsforslag. Gaa vi dernæst til Realiteten, vil jeg bede de Herrer lægge Mærke til, at der staar: „Intet Fartøi, som ankommer fra udenlandsk Havn, eller som i Spæn har modtaget Personer eller Gods fra et saadant Skib, maa udenfor Nødstilfælde landsætte Personer her i Landet udenfor de Steder, hvor Lodbopsyn er ansat“. Det synes her at være tvivlsomt, hvad det vil sige: „hvor Lodbopsyn er ansat“. Meningene skal formentlig være: „hvor Lodbopsynet bor eller har Kontor“, eller hvad man vil kalde det; thi Lodbopsyn er ansat hele Landet over. Lodbvæsenet ligger ganske vist i Reglen ved Kjøbstæderne, men alle Kyststrækninger henhøre under et

eller andet Lodbopsyn. Der er altsaa ansat Lodbopsyn paa ethvert Sted. Jeg gaar imidlertid ud fra, at Meningen skal være, at, naar et Fartøi kommer fra udenrigsk Sted, maa det ikke landsætte Personer uden paa det Sted, hvor Lodbvæsenet bor. Men saa staar der den næste Betingelse: „og forinden det har anmeldt sig . . . og derefter modtaget en skriftlig Tilladelse til Samkvem med Land“. Altsaa førend Skibet har modtaget Tilladelse til Samkvem med Land, maa det ikke landsætte Personer noget Sted. Det forekommer mig imidlertid klart, at den første Betingelse er aldeles overflødig, nemlig at Fartøiet ikke maa landsætte Personer uden der, hvor Lodbvæsenet er tilstede; thi naar det ikke maa landsætte dem noget Sted, saa maa det heller ikke landsætte dem der, hvor der er Lodbvæsen. Derfor man gaar ud fra, at, naar Anmeldelse er fket og Praktika er erhvervet, maa man landsætte Personer, hvor det skal være, saa forekommer det mig at være naturligt, at saa maa der landsættes Personer hvor som helst, men saa er den første Sætning overflødig. Man kan ogsaa forstaa første Sætning aldeles som befalende derhen, at man aldrig maa landsætte Personer uden der, hvor der er Lodbvæsen bosat. Betingelsen er altsaa enten overflødig eller uvigtig, og det forekommer mig, at den umulig kan blive staaende. Dette tror jeg, er tilstrækkelig til at motivere mit Endringsforslag under Nr. 1. Jeg skal ikke opholde det høie Ting videre med Hensyn til de Bemærkninger, vi iøvrigt have hørt fra den ærede Ordfører.

Ordføreren: Jeg skal kun gjøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af det stillede Endringsforslag. Hvad angaar den formelle Affattelse, tror jeg, det vil saa temmelig være en Smagssag, enten man vælger den Redaktion, som Regjeringen har brugt med de ubetydelige Endringer, som Udvalget har foreslaaet, eller man vælger den Redaktion, som det ærede Medlem har foreslaaet. Om man i Parantese tilføier „og Vaade“ eller ikke, tror jeg i og for sig ikke har stor Betydning; men jeg skal villig indrømme, at Udtrykket: „ethvert Fartøi“ indbefatter ogsaa Vaade. Paa den anden Side tror jeg heller ikke, at det kan gjøre nogen Skade, at Ordene blive staaende. At de ere spæde til, hidsører fra, at Udvalget har villet bruge de samme Udtryk, som findes i Reglementet 22de Marts 1814. At komme nærmere ind paa, i hvilken Betydning man i Almindelighed tager Ordet „Skib“, kan ikke falde mig ind, da dette ikke vil have nogen praktisk Betydning, enten man vælger den ene eller den anden Redaktion. — Jeg kan ikke se, der skulde være vundet Noget ved at foretage en Omredaktion af § 3, fordi Skibet, saaledes som § 3 nu er affattet, optræder som handlende. Det er nemlig saare almindeligt, at man i daglig Tale nævner Skibet som handlende, medens det i